

NEVHODNĚŠ TĚŠHOTNĚŠ

Čtvrtek, 22 leden 2015

Můj přítel má dvě děti z předchozího vztahu. Jsou v péči jejich matky. Přítel jim věnuje každou volnou chvíli, což je velmi dobré, ale na druhou stranu je jen minimálně se mnou, "v našem vztahu". On má o náš vztah vždy zájem, nicméně z mé strany otekal něco jiného, ne dostal, zejména, že se plně oddám jemu (což je ve vztahu s normální), jeho dětem (myslím ale, že má míra, jakou by chtěl, abych se jim věnovala a jakou jsem ochotna se jim věnovat je známa odlišně).

Otekal, že je budu stejně zbožňovat jako on (nechápe, že pro mě jsou to sice milé děti, ale nikoli moje děti). Přítel mi jeho jednání dává pocit, že jsem ve vztahu až na posledním místě. Veškeré záležitosti s dítětem a já sám - s rodiči, se svými sourozenci, s bývalou manželkou (nemyslím věci, týkající se jeho dětí, ale i jiných zásadních věcí, které by měly být v zásadě jen partneri, nikoli ostatní rodinní - ale nic se mnou. Mě to jen oznamuje, přítel ani nesdělí, že dokonce zapomíná sdělovat. Již jsem několikrát uvažovala o rozvodu, nicméně jsem slaboch; nikdy jsem to nezvládla, asi jsem si říkala, že máme stále spánky. Nyní je toho dost, tak jsem se opravdu rozhodla - od Nového roku začít jinak, bez něj. Nicméně jsem nyní zjistila, že jsem v jiném stavu a nevím, co s tím. Jsem z toho šťastná bezradná.... Možnosti jsou z mého pohledu tři: s ním a dítětem, sama s dítětem, sama bez dítěte nebo dítě k adopci (ažkoli o té poslední variantě ale reálně neuvažuji, když už by bylo mi světla, chtěla ho). Jsem si vědoma rizik těchto variant; přítel mi je jasné, že pokud to zloží nepochopí, hodně věcí nedomyslí. Také je mi jasné, že pokud si nejsem vztahem jistá, měla bych být ohledná otěhotnět, obezpečit, nicméně již se stalo, nebylo to opravdu schválně - ale vzít zpět to nejde. Mě je 32 let, jemu teprve bylo 36 let. o moje první těhotenství, vlastní děti zatím nemám. Přítel jsem zatím neinformovala, myslím, že o těhotenství mít právo; nebude, i když dítě se mnou plánoval. Nevím, jak se k situaci postaví. Nedokážu ani domyslet, jak by se ve situace/vztah změnil, zda by se mi nám věnoval a trochu ubral na plynu u současných dětech, nebo bych na to byla sama. Máte na moji situaci nějaký názor, radu, doporučení, na co myslet, nezapomenout přítel rozhodování? Náš vztah je zatím víceméně nevyrovnaný, pro mě obtížný a únavný, stává se spolu jsme/nejsme, bydlíme/nebydlíme... A teprve tohle.

LENKA O D P O V Ā Š Ā Ž : Milá Lendulko, zažnu od té mizerné varianty - sama bez dítěte. Je ti "sice" dvaatřicet, ale není tak kritický věk, abys už měla dítě mít nemohla Jenže - to ti žádný doktor předem nezaručí, že půjde; na přerušení, že to přetrže vyjde... Další eventualita, taky nic moc - sama s dítětem. Ano, znamenalo by to pochopitelně velké časové omezení, pokud nemáš kde na obzoru nějakou ochotnou babičku. Těhotenství - předat mu dítě. No, docela si myslím, že bys měla být předem zvědavá, rozvedená, předchozích dvou možnostech, abys nebyla moc zklamaná, kdyby zareagoval vyloženě záporně. Tatínek, který miluje své už trošku odrostlé děti, není většinou nadšený z neekvané většince :-)). Ale co já vím, těhotenství zajásá, zvedne tě do náruče, zato s tebou, poletí okamžitě koupit snubáky a objednat termín... Ne, tohle asi nepadá úvahu, co? Tak se na mne nezlob, že jsem trochu drsná... A zažnu s jinými možnostmi, které by tomu předchozímu rozhodování měly být předcházet. Jak jsi na finanční? Jak dobrou má práci? Asi bys musela brzo nastoupit, ale pokud by byl někdo, kdo by ti dejme tomu na pár dní hlídal, ty bys mohla na pár dní chodit do práce. A pokud tedy přítel platí (jako že asi platí) na své dvě současné děti, platil by jistě i na vaši. A dost možná by se pak i staral... Ale nepořítej moc s tím, že bys si ho k sobě víc přivázala tímhle mimě, když jsi zatím na druhé. Tak podle mne ti opravdu zbývají jen dvě možnosti, pro které se sama v sobě rozhodneš, a PAK TEPRVE mu oznámíš; stav věcí... Je lépe totiž být přímě, přímě (když to uvítá, bude mít radost, atd.), než být když zažnu lamentovat, že sice s tím do budoucna počítal, ale teprve to fakt nejde, protože... a protože... No, a ty v ton nebreč, nerozčiluj se, a jen mu řekni: "OK, já od tebe stejně nic jiného nečekala..." A zvládní to. Pokud nebudeš; děti lat scéně, vyřítat, nářkat... atd. - je přímě jen možnost, že řekne: "Hele, tys to na mne tak vybafla... ale tak to nezvládneme, to naše mimě..." a bude to OK. Jen - jedno ti doporučuji: podle tvého psaní usuzuju, že nejsi zrovna dominantní typ. Ne, nechci ti radit, abys najednou byla báhvíjak rázná a tvrdá, ale zkus být víc asertivní. Jestli příměšně nevíš, co to slovo znamená, najdi si to v google, je to vyloženě návod pro tebe :-)).

A teprve uvažuju dávám slovo veškeré kudlankám, aby i ony a oni vyslovili svůj názor a své rady!

d@niela